

Arne Larsen: Det foreliggende lovforslag har jo en meget begrænset virkning. Det går stort set ud på at ophæve en lovgivning fra forrige århundrede, hvorefter vore brandforsikringsforeninger fik deres virksomhedsområder fastlagt, én fik hovedstaden, én købstæderne og én landet i øvrigt. Senere er der kommet 8 foreninger til. Den nye kommunale struktur medfører, at det ikke længere lader sig gøre at fastlægge foreningernes virksomhedsområder efter de gamle retningslinjer, og det vil derfor være nødvendigt at ophæve disse love, hvilket socialistisk folkeparti giver sin fulde tilslutning til.

Men der skal jo rationaliseres, og den moderne tekniks hjælpemidler skal udnyttes bedst muligt, og derfor var der måske grund til at overveje også en rationalisering af antallet af disse brandforsikringsforeninger. Jeg ved ikke, om justitsministeren har eller kan få nogen indflydelse herpå, men det ville da være en billiggørelse og en forenkling af administrationen, hvis man kunne få antallet af foreninger stærkt begrænset. En forening, der dækkede hele landet, var såmænd tilstrækkelig, sådan som også socialistisk folkeparti tidligere har foreslået.

Jeg finder det ikke nødvendigt med udvalgsarbejde.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke ordførerne for den velvillige behandling af forslaget, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Arne Larsen, at jeg ikke efter den lovgivning, der i øjeblikket eksisterer, er i stand til at gribe ind og ændre antallet af foreningerne.

Ståhr Johansen: Jeg kan oplyse det ærede medlem hr. Arne Larsen om, at den rationalisering er ved at finde sted, idet der bortset fra Landbygningerne, der repræsenterer godt og vel 50 pct. af forsikringerne, nu finder et samarbejde sted imellem de 3 største brandforsikringselskaber, nemlig Københavns Brandforsikring, Købstædernes almindelige Brandforsikring og Østfjernes Brandforsikring, hvor man netop har taget et samarbejde op på baggrund af, at man har ventet disse nye grænser. Rationaliseringen er altså i gang

Arne Larsen: Jeg er uhyre glad for at høre, at der trods alt er visse rationaliseringsbestrebelse i gang; det ville da også være meget mærkeligt andet. Jeg havde egentlig fundet, at hvis man kunne få en overgangsordning, ville én forening for København, én for øerne og én for Jylland måske have været mere end tilstrækkeligt. Men man kunne jo henstille til justitsministeren, at han, når han nu måske skal optage forhandlinger med disse foreninger, prøver at fremme rationaliseringsbestrebelse mest muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om visse hovedlandevejsanlæg i og ved København [af Ivar Nørregaard m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 74) findes i tillæg A. sp. 1431, fremsættelsen i tidenden sp. 1896).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg tror, jeg kan fatte mig ganske kort om det fremsatte lovforslag ved at sige, at i det planlægningsarbejde, der foregår i området, ikke mindst på grundlag af de beslutninger, der er truffet her i folketinget, er jeg enig i, at de seneste prognoser på det nye grundlag peger i retning af, at der ikke er det store behov for den indføring af Vestmotorvejens sydlige gren gennem Engstrand Allé, som man forudsatte, dengang loven i 1964 blev vedtaget. Derfor kan jeg sådan set sige, at jeg tror ikke, der bliver så store vanskeligheder ved at finde en løsning på dette konkrete spørgsmål.

Den nye vurdering har altså medført, at man fra planlægningsmyndighedernes side,